Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 8 maja 2025 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Artykuł 73 – Podstawa opodatkowania – Świadczenie wzajemne – Subwencje związane bezpośrednio z ceną transakcji podlegającej opodatkowaniu – Usługi publicznego transportu zbiorowego – Rekompensata wypłacana usługodawcy przez jednostkę samorządu terytorialnego na pokrycie poniesionych kosztów – Bezpośredni związek między rekompensatą a świadczonymi usługami

W sprawie C-615/23

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Polska) postanowieniem z dnia 16 czerwca 2023 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 6 października 2023 r., w postępowaniu:

Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej

przeciwko

P. S.A.,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: F. Biltgen, prezes izby, T. von Danwitz, wiceprezes Trybunału, pełniący obowiązki sędziego pierwszej izby, A. Kumin (sprawozdawca), I. Ziemele i S. Gervasoni, sędziowie,

rzecznik generalna: J. Kokott,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

– w imieniu Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej – B. Rogowska-Rajda, T. Tratkiewicz oraz T. Wojciechowski,

– w imieniu rządu polskiego – B. Majczyna, w charakterze pełnomocnika,

* Język postępowania: polski.

– w imieniu rządu węgierskiego – M.Z. Fehér oraz R. Kissné Berta, w charakterze pełnomocników,

– w imieniu Komisji Europejskiej – O. Glinicka oraz M. Herold, w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznik generalnej na posiedzeniu w dniu 13 lutego 2025 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 73 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1, zwanej dalej „dyrektywą VAT”).

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu między Dyrektorem Krajowej Informacji Skarbowej (Polska) (zwanym dalej „organem podatkowym”) a spółką P. S.A. w przedmiocie podstawy opodatkowania podatkiem od wartości dodanej (VAT) świadczenia usług publicznego transportu zbiorowego, które P. zamierza świadczyć.

Ramy prawne

Prawo Unii

3 Artykuł 73 dyrektywy VAT stanowi:

„W odniesieniu do dostaw towarów i świadczenia usług innych niż te, o których mowa w art. 74–77, podstawa opodatkowania obejmuje wszystko, co stanowi zapłatę otrzymaną lub którą dostawca lub usługodawca otrzyma w zamian za dostawę towarów lub świadczenie usług, od nabywcy, usługobiorcy lub osoby trzeciej, włącznie z subwencjami związanymi bezpośrednio z ceną takiej dostawy lub świadczenia”.

Prawo polskie

4 Artykuł 29a ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. z 2004 r., nr 54, poz. 535), w brzmieniu mającym zastosowanie do sporu w postępowaniu głównym, stanowi:

„Podstawą opodatkowania, z zastrzeżeniem ust. 2–5, art. 30a–30c, art. 32, art. 119 oraz art. 120 ust. 4 i 5, jest wszystko, co stanowi zapłatę, którą dokonujący dostawy towarów lub usługodawca otrzymał lub ma otrzymać z tytułu sprzedaży od nabywcy, usługobiorcy lub osoby trzeciej, włącznie z otrzymanymi dotacjami, subwencjami i innymi dopłatami o podobnym charakterze mającymi bezpośredni wpływ na cenę towarów dostarczanych lub usług świadczonych przez podatnika”.

5 Zgodnie z art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz.U. z 2018 r., poz. 2016), w brzmieniu mającym zastosowanie do sporu w postępowaniu głównym (zwanej dalej „ustawą o publicznym transporcie zbiorowym”):

„Finansowanie przewozów o charakterze użyteczności publicznej może polegać w szczególności na:

[…]

2) przekazaniu operatorowi rekompensaty z tytułu:

[…]

c) poniesionych kosztów w związku ze świadczeniem przez operatora usług w zakresie publicznego transportu zbiorowego […]”.

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

6 Spółka P. prowadzi działalność w dziedzinie transportu pasażerskiego. Zamierza ona zawrzeć, w charakterze operatora, umowy o świadczenie usług w zakresie publicznego transportu zbiorowego, których dotyczy rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70 (Dz.U. 2007, L 315, s. 1) oraz ustawa o publicznym transporcie zbiorowym. Druga strona umowy, będąca jednostką samorządu terytorialnego, ma status organizatora publicznego transportu zbiorowego w rozumieniu tej ustawy (zwana dalej „organizatorem”).

7 W ramach planowanej działalności spółka P. miałaby otrzymywać wynagrodzenie w szczególności ze sprzedaży biletów, których cena miałaby być ustalana przez organizatora. Ponieważ ten sposób finansowania nie jest wystarczający do pokrycia kosztów tej działalności, P. otrzymywałaby od organizatora rekompensatę w rozumieniu art. 50 ust. 1 pkt 2 lit. c) ustawy o publicznym transporcie zbiorowym.

8 Umowa zawarta z organizatorem miałaby określać warunki wypłaty rekompensaty, której podstawę stanowi ujemny wynik finansowy wynikający z tej działalności, oraz wskazywać maksymalną kwotę rekompensaty za dany okres.

9 W tym kontekście spółka P. zwróciła się do organu podatkowego o wydanie indywidualnej interpretacji dotyczącej tego, czy rekompensata za straty wynikające ze świadczenia usług publicznego transportu zbiorowego stanowi obrót podlegający VAT w rozumieniu art. 29a ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług, w brzmieniu mającym zastosowanie do sporu w postępowaniu głównym.

10 Zdaniem spółki P. rekompensata nie zwiększa podstawy opodatkowania, ponieważ nie ma bezpośredniego wpływu na cenę świadczonych usług, lecz stanowi dofinansowanie ogólnych kosztów planowanej działalności.

11 W indywidualnej interpretacji z dnia 14 maja 2019 r. organ podatkowy wyraził pogląd sprzeczny z tą opinią.

12 Spółka P. wniosła skargę na tę indywidualną interpretację do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku (Polska), który uchylił ją wyrokiem z dnia 26 listopada 2019 r.

13 Organ podatkowy wniósł następnie skargę kasacyjną od tego wyroku do Naczelnego Sądu Administracyjnego (Polska), będącego sądem odsyłającym.

14 Sąd ten zastanawia się nad kwestią, czy rekompensata wypłacana przez jednostkę samorządu terytorialnego przedsiębiorstwu świadczącemu usługi publicznego transportu zbiorowego w celu pokrycia kosztów poniesionych przez to przedsiębiorstwo stanowi świadczenie wzajemne za świadczenie tych usług w rozumieniu art. 73 dyrektywy VAT, w związku z czym podlega ona opodatkowaniu VAT.

15 W tym względzie wspomniany sąd stwierdza, że biorąc pod uwagę orzecznictwo Trybunału, w szczególności wyroki z dnia 22 listopada 2001 r., Office des produits wallons (C-184/00, EU:C:2001:629) i z dnia 15 lipca 2004 r., Komisja/Szwecja (C-463/02, EU:C:2004:455), orzecznictwo krajowe uznaje, że taka rekompensata nie stanowi części podstawy opodatkowania. Dla uznania kwoty otrzymanego przez podatnika dofinansowania za składnik podstawy opodatkowania z tytułu dokonanej dostawy towarów lub świadczenia usług istotna jest bowiem możliwość jednoznacznego przyporządkowania tej kwoty dofinansowania do konkretnej transakcji. Tymczasem rekompensata rozpatrywana w zawisłej przed nim sprawie nie ma bezpośredniego wpływu na cenę usług świadczonych przez spółkę P., a mianowicie na cenę biletów, ponieważ jej celem jest przede wszystkim pokrycie strat poniesionych w danym okresie.

16 Powołując się na wyrok z dnia 27 marca 2014 r., Le Rayon d'Or (C-151/13, EU:C:2014:185), sąd odsyłający wyraża jednak wątpliwości co do tego orzecznictwa krajowego. W tym względzie zastanawia się on, czy w celu ustalenia, czy taka rekompensata stanowi część podstawy opodatkowania VAT, konieczne jest istnienie bezpośredniego związku pomiędzy cenami biletów a tą rekompensatą, rozumianego jako bezpośrednia dopłata do biletów proporcjonalnie zmniejszająca ich cenę, czy też dla ustalenia takiego bezpośredniego związku wystarczające jest ustalenie, że bez rzeczonej rekompensaty bilety musiałyby mieć wyższą cenę. Ponadto sąd ten zastanawia się, czy istnienia takiego bezpośredniego związku można upatrywać w tym, że usługi świadczone przez usługodawcę charakteryzują się ciągłością ich wykonywania i stałą gotowością tego usługodawcy do ich świadczenia.

17 Zdaniem sądu odsyłającego o ile nie ulega wątpliwości, że w zawisłej przed nim sprawie przewidziana rekompensata nie odnosi się do zindywidualizowanej usługi przeznaczonej dla jej odbiorców, o tyle jednak owa rekompensata obniża cenę, jaką powinni zapłacić ci odbiorcy, ponieważ bez niej cena biletów sprzedawanych przez operatora usług transportu publicznego musiałaby zostać ustalona na znacznie wyższym poziomie. Ponadto wspomniana rekompensata nie jest świadczeniem finansowym przeznaczonym dla całej działalności tego operatora, ale jest związana tylko z jego działalnością w zakresie transportu publicznego.

18 Natomiast zdaniem sądu odsyłającego okoliczność, że przewidziana rekompensata jest ustalana ryczałtowo i w skali roku, nie wydaje się mieć decydującego znaczenia dla ustalenia, czy owa rekompensata stanowi część podstawy opodatkowania VAT. Dotyczy to również okoliczności, że ceny biletów i wysokość ewentualnych ulg są określane przez organizatora, a nie przez rzeczonego operatora, gdyż kwestie te są również określone w zawartej między nimi umowie i mają wpływ na wyliczenie wysokości rekompensaty.

19 W tych okolicznościach Naczelny Sąd Administracyjny postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy art. 73 [dyrektywy VAT] należy interpretować w ten sposób, że rekompensata, taka jak opisana we wniosku o wydanie interpretacji, wypłacana odrębnemu podmiotowi (operatorowi) przez jednostkę samorządu terytorialnego za świadczenie usług publicznego transportu zbiorowego, wchodzi w zakres podstawy opodatkowania, o którym mowa w tym przepisie?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

20 Poprzez swoje pytanie sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 73 dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, że zryczałtowana rekompensata wypłacana przez jednostkę samorządu terytorialnego przedsiębiorstwu świadczącemu usługi publicznego transportu zbiorowego i mająca na celu pokrycie strat poniesionych w ramach świadczenia tych usług wchodzi w zakres podstawy opodatkowania tego przedsiębiorstwa.

21 Zgodnie z art. 73 dyrektywy VAT podstawa opodatkowania w odniesieniu do dostaw towarów i świadczenia usług „obejmuje wszystko, co stanowi zapłatę otrzymaną lub którą dostawca lub usługodawca otrzyma w zamian za dostawę towarów lub świadczenie usług, od nabywcy, usługobiorcy lub osoby trzeciej, włącznie z subwencjami związanymi bezpośrednio z ceną takiej dostawy lub świadczenia”.

22 Na wstępie należy zauważyć, że zgodnie z informacjami zawartymi w postanowieniu odsyłającym i w uwagach na piśmie organu podatkowego bezpośrednimi odbiorcami usług publicznego transportu zbiorowego, które operator tych usług zamierza świadczyć, są użytkownicy rzeczonych usług, którzy zakupują bilety w zamian za te usługi, podczas gdy organizator wypłacający rekompensatę temu operatorowi nie jest uważany za odbiorcę tej usługi. Tak więc w niniejszej sprawie organizator ten posiada status „osoby trzeciej” w rozumieniu tego art. 73.

23 Co się tyczy kwestii, czy rekompensata ta stanowi subwencję związaną bezpośrednio z ceną takiej dostawy lub świadczenia w rozumieniu art. 73 dyrektywy VAT, z orzecznictwa Trybunału wynika, że przewidując, że do podstawy opodatkowania VAT zalicza się, w określonych w tym przepisie przypadkach, niektóre subwencje przyznane podatnikom, ów art. 73 zmierza do obciążenia VAT całej wartości towarów lub usług, a przez to do uniknięcia zmniejszenia przychodu z podatku na skutek przyznania subwencji [zob. analogicznie wyrok z dnia 9 października 2019 r., C i C (VAT i dotacje rolne), C-573/18 i C-574/18, EU:C:2019:847, pkt 30 i przytoczone tam orzecznictwo].

24 Zgodnie z brzmieniem tego przepisu stosuje się on, gdy subwencja jest bezpośrednio związana z ceną danej transakcji. Aby miała miejsce taka sytuacja, subwencja powinna być przyznawana konkretnie podmiotowi subwencjonowanemu po to, by dostarczał on określony towar lub wykonywał określoną usługę. Jedynie w takim przypadku subwencję można uznać za świadczenie wzajemne względem dostawy towaru lub świadczonej usługi, a w związku z tym może ona podlegać opodatkowaniu [zob. analogicznie wyrok z dnia 9 października 2019 r., C i C (VAT i dotacje rolne), C-573/18 i C-574/18, EU:C:2019:847, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo].

25 Ponadto należy zbadać, czy nabywcy towarów lub usługobiorcy czerpią zysk z subwencji przyznanej jej beneficjentowi. Niezbędne jest bowiem, by cena, którą ma zapłacić nabywca lub usługobiorca, była ustalona w taki sposób, by zmniejszała się w stosunku odpowiadającym subwencji przyznanej sprzedawcy towarów lub świadczącemu usługi, która stanowiłaby zatem

element determinujący ceny, jakiej ten ostatni żąda. Należy zatem zbadać, czy okoliczność, że subwencja jest przyznawana sprzedawcy lub świadczącemu usługi, pozwala mu obiektywnie na sprzedaż towarów lub świadczenie usług po cenie niższej od tej, której by żądał, gdyby nie otrzymał subwencji [zob. analogicznie wyrok z dnia 9 października 2019 r., C i C (VAT i dotacje rolne), C-573/18 i C-574/18, EU:C:2019:847, pkt 32 i przytoczone tam orzecznictwo].

26 Ponadto możliwe powinno być zidentyfikowanie świadczenia wzajemnego, które stanowi subwencja [zob. analogicznie wyrok z dnia 9 października 2019 r., C i C (VAT i dotacje rolne), C-573/18 i C-574/18, EU:C:2019:847, pkt 33 i przytoczone tam orzecznictwo].

27 W pojęciu „subwencje związane bezpośrednio z ceną” w rozumieniu art. 73 dyrektywy VAT mieszczą się zatem jedynie te subwencje, które stanowią całkowicie lub częściowo świadczenie uzyskiwane w zamian za określone dostawy towarów lub świadczenia usług oraz są przyznawane przez osobę trzecią sprzedawcy lub świadczącemu usługi [zob. analogicznie wyrok z dnia 9 października 2019 r., C i C (VAT i dotacje rolne), C-573/18 i C-574/18, EU:C:2019:847, pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo].

28 W niniejszej sprawie z postanowienia odsyłającego wynika, że rozpatrywane w postępowaniu głównym usługi publicznego transportu zbiorowego są świadczone na podstawie umowy zawartej między jednostką samorządu terytorialnego, działającą jako organizator, który ustala cenę biletów, a spółką P., działającą w charakterze operatora. Ponieważ przychody uzyskane w szczególności ze sprzedaży biletów są niewystarczające do pokrycia kosztów tych usług, jednostka samorządu terytorialnego wypłaca spółce P. zryczałtowaną rekompensatę, której kwota nie może przekraczać kwoty odpowiadającej ujemnemu wynikowi finansowemu wynikającemu ze wspomnianych usług, a w każdym razie maksymalnej kwoty ustalonej na dany okres.

29 Jak stwierdził sąd odsyłający, taka rekompensata nie ma bezpośredniego wpływu na cenę świadczonych usług transportowych, ustaloną przez organizatora tych usług, ponieważ celem tej rekompensaty jest przede wszystkim pokrycie strat związanych z tą działalnością.

30 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że rekompensata taka jak rozpatrywana w postępowaniu głównym nie jest wypłacana operatorowi konkretnie w celu świadczenia przez niego usługi transportowej na rzecz określonego usługobiorcy i nie ma wpływu na cenę, jaką ma zapłacić ten usługobiorca, ponieważ cena ta nie jest ustalana w taki sposób, że zmniejsza się proporcjonalnie do rekompensaty wypłacanej podmiotowi świadczącemu tę usługę. Natomiast, jak zauważyła w istocie rzecznik generalna w pkt 54 opinii, wspomniana rekompensata jest przyznawana a posteriori i jest niezależna od konkretnego korzystania z usług transportowych, lecz zależy od liczby oferowanych wozokilometrów. Taka rekompensata nie wchodzi zatem w zakres pojęcia „subwencji bezpośrednio związanych z ceną” w rozumieniu art. 73 dyrektywy VAT.

31 Wniosku tego nie podważa fakt, że bez takiej rekompensaty, która pozwala na wyraźne obniżenie ceny świadczonej usługi, cena biletów dla odbiorców tej usługi musiałaby być wyższa.

32 Jak zauważyła rzecznik generalna w pkt 58 opinii, należy bowiem uznać, że każda dotacja siłą rzeczy może mieć wpływ na kalkulację cen, niezależnie od tego, czy jest ona dokonywana przez beneficjenta dotacji, czy też, jak w niniejszym przypadku, przez organizatora wypłacającego rzeczoną dotację. Tymczasem, jak wynika z orzecznictwa Trybunału, sam fakt, że finansowanie może mieć wpływ na cenę towarów dostarczanych lub usług świadczonych przez podmiot

otrzymujący to finansowanie, nie wystarcza, aby objąć to finansowanie opodatkowaniem jako subwencji bezpośrednio związanej z ceną w rozumieniu art. 73 dyrektywy VAT (zob. podobnie wyrok z dnia 22 listopada 2001 r., Office des produits wallons, C-184/00, EU:C:2001:629, pkt 12).

33 Niemniej jednak dotacje związane bezpośrednio z ceną transakcji podlegającej opodatkowaniu stanowią tylko jedną z sytuacji, o których mowa w art. 73 dyrektywy VAT, a podstawę opodatkowania świadczenia usług stanowi w każdym razie wszystko, co składa się na świadczenie wzajemne (zob. analogicznie wyrok z dnia 27 marca 2014 r., Le Rayon d'Or, C-151/13, EU:C:2014:185, pkt 30 i przytoczone tam orzecznictwo).

34 W tym kontekście, odnosząc się do tego ostatniego wyroku, sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy rekompensatę taką jak rozpatrywana w postępowaniu głównym należy uznać za świadczenie wzajemne uzyskane od osoby trzeciej w rozumieniu tego art. 73.

35 Sprawa, w której zapadł rzeczony wyrok, dotyczyła tego, czy opodatkowaniu podlega „dotacja ryczałtowa na leczenie", jaką krajowa kasa ubezpieczenia zdrowotnego wypłacała zakładom opiekuńczo-leczniczym dla osób niesamodzielnych w podeszłym wieku za świadczenia usług leczniczych i rehabilitacyjnych na rzecz ich pensjonariuszy i przy obliczaniu której uwzględniano w szczególności liczbę pensjonariuszy poszczególnych zakładów oraz stopień ich niesamodzielności. W wyroku tym Trybunał orzekł, że istniał bezpośredni związek pomiędzy usługami świadczonymi przez taki zakład na rzecz jego pensjonariuszy a otrzymywanym w zamian świadczeniem, czyli ową „dotacją ryczałtową na leczenie", co oznacza, że taka ryczałtowa płatność stanowiła świadczenie wzajemne za świadczenia z tytułu opieki zdrowotnej udzielane odpłatnie przez ten zakład jego pensjonariuszom i tym samym wchodziła w zakres stosowania VAT.

36 Trybunał stwierdził w tym względzie, że okoliczność, że bezpośrednim odbiorcą rozpatrywanych usług jest nie krajowa kasa ubezpieczenia zdrowotnego, która wypłaca dotację ryczałtową, ale ubezpieczony, nie prowadzi do zerwania bezpośredniego związku pomiędzy świadczeniem usług a otrzymanym w zamian świadczeniem (wyrok z dnia 27 marca 2014 r., Le Rayon d'Or, C-151/13, EU:C:2014:185, pkt 35).

37 Ponadto Trybunał orzekł, że w przypadku gdy rozpatrywane świadczenie usług charakteryzuje się w szczególności ciągłą gotowością usługodawcy do udzielenia w odpowiednim momencie świadczeń z tytułu opieki zdrowotnej wymaganych przez pensjonariuszy, to aby uznać, że istnieje bezpośredni związek pomiędzy wspomnianym świadczeniem oraz otrzymywanym w zamian świadczeniem wzajemnym, nie jest konieczne ustalenie, że zapłata odnosi się do zindywidualizowanego i ściśle określonego świadczenia z tytułu opieki zdrowotnej udzielonego na żądanie pensjonariusza (wyrok z dnia 27 marca 2014 r., Le Rayon d'Or, C-151/13, EU:C:2014:185, pkt 36).

38 Tymczasem należy stwierdzić, że sytuacja rozpatrywana w postępowaniu głównym i sytuacja leżąca u podstaw sprawy, w której zapadł wyrok z dnia 27 marca 2014 r., Le Rayon d'Or (C-151/13, EU:C:2014:185), nie są porównywalne.

39 Jak zauważyła zatem rzecznik generalna w pkt 52 i 56 opinii, w tamtej sprawie istniał bezpośredni związek między świadczeniami z tytułu opieki zdrowotnej na rzecz pensjonariuszy zakładu opiekuńczo-leczniczego dla osób niesamodzielnych w podeszłym wieku a świadczeniem finansowym wypłacanym w zamian temu zakładowi, ustalonym w zależności od uzyskanej opieki i liczby zainteresowanych pensjonariuszy. Tymczasem w niniejszej sprawie z usług publicznego

transportu zbiorowego nie korzystają osoby, które można wyraźnie zidentyfikować, lecz wszyscy potencjalni pasażerowie. Ponadto rekompensata jest obliczana bez uwzględniania tożsamości i liczby użytkowników świadczonej usługi.

40 W świetle całości powyższych rozważań odpowiedź na przedłożone Trybunałowi pytanie powinna brzmieć tak, iż art. 73 dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, że zryczałtowana rekompensata wypłacana przez jednostkę samorządu terytorialnego przedsiębiorstwu świadczącemu usługi publicznego transportu zbiorowego i mająca na celu pokrycie strat poniesionych w ramach świadczenia tych usług nie wchodzi w zakres podstawy opodatkowania tego przedsiębiorstwa.

W przedmiocie kosztów

41 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 73 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej

należy interpretować w ten sposób, że:

zryczałtowana rekompensata wypłacana przez jednostkę samorządu terytorialnego przedsiębiorstwu świadczącemu usługi publicznego transportu zbiorowego i mająca na celu pokrycie strat poniesionych w ramach świadczenia tych usług nie wchodzi w zakres podstawy opodatkowania tego przedsiębiorstwa.

Biltgen von Danwitz Kumin

Ziemele Gervasoni

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 8 maja 2025 r.

Sekretarz Prezes izby
A. Calot Escobar F. Biltgen